

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **Tesco Stores ČR a.s.**, IČ 453 08 314
sídlem Vršovická 1527/68b, 100 00 Praha 10 – Vršovice

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2018, č. j. ČOI 52142/18/0100

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Inspektorát České obchodní inspekce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, a to rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, č. j. ČOI 29373/18/3000/R/L (dále též „rozhodnutí o pokutě“). Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že v rozporu s § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele ve dnech 3. 10. 2017,

4. 10. 2017, 5. 10. 2017, 18. 10. 2017, 24. 10. 2017, 3. 11. 2017, 8. 11. 2017, 10. 11. 2017 a 27. 11. 2017 ve svých provozovnách na území Jihomoravského a Zlínského kraje nesprávně účtovala cenu u celkem 35 druhů výrobků, čímž došlo k rozdílu v ceně v neprospěch spotřebitele v celkové výši 2 866,95 Kč.

2. Žalobkyni dále uznal správní orgán vinnou ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustila porušením § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 5a odst. 2 téhož zákona tím, že v pokynech k obsluze a záručním listu na jízdní kolo (Horské kolo 26 PRO, symbol: T-17/12) v záručních podmínkách neposkytla jednoznačné informace o těchto podmínkách. Žalobkyně dále řádně neinformovala v pokynech k obsluze a záručním listu na výše zmíněné jízdní kolo spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práv z vadného plnění, čímž porušila svou povinnost podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele, a naplnila tím skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele.
3. Za uvedené přestupky uložil správní orgán žalobkyni úhrnnou pokutu ve výši 2 500 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Odvolání žalobkyně žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu. Toto rozhodnutí napadá žalobkyně u Krajského soudu v Brně.

II. Shrnutí argumentace žalobkyně

5. Žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť jej co do závěrů o uložené pokutě považuje za nepřezkoumatelné. Pokud soud napadené rozhodnutí nezruší, navrhuje žalobkyně podle § 65 odst. 3 s. ř. s. moderaci uložené pokuty. Na svém stanovisku setrvala po celou dobu řízení před soudem.
6. K nesprávnému účtování cen žalobkyně uvádí, že se nejednalo o systémové pochybení či snad o její úmyslné jednání. Zdůrazňuje, že lidská činnost nemůže být zcela bezchybná, přičemž v prodejnách s více než 25 000 druhy zboží, je zjištěná chybovost víceméně zanedbatelná, v podstatě nulová. Nesprávné účtování cen bylo pouze v řádech několika desítek procent navíc, přičemž ve spojení s lidským pochybením konkrétních zaměstnanců by tato skutečnost měla být posuzována jako polehčující. K nesprávným informacím ve vztahu k jízdnímu kolu žalobkyně uvádí, že byt nesprávné informace byly uvedeny v pokynech a záručním listu, přiložených k jízdnímu kolu, ústně podávali tyto informace zaměstnanci žalobkyně správně.
7. Uloženou pokutu ve výši 2 500 000 Kč považuje žalobkyně za nepřiměřeně vysokou. Poukazuje na zásadu proporcionality, přičemž uložená sankce je v rozporu s touto zásadou. Žalobkyně zdůrazňuje, že ačkoliv jí správní orgány kladou k tíži dřívější obdobná porušení stejných povinností, opomíjejí, že ke spáchání předchozích skutků docházelo vždy v jiné provozovně žalobkyně. Každá z provozoven žalobkyně je v určitém rozsahu samostatnou funkční a ekonomickou jednotkou. Žalobkyni tak nelze přičítat k tíži „recidivu“, když ke správním deliktům docházelo v minulosti v jiných provozovnách než nyní. Správní řízení je dle žalobkyně ovládáno vyšetřovací zásadou a správní orgán si má sám opatřovat důkazy i ve prospěch obviněného z přestupku, stejně jako má přihlížet k polehčujícím okolnostem. Na uvedené však správní orgány rezignovaly, nezohlednily např. to, že žalobkyně po skončení kontrol se správním orgánem spolupracovala. Uloženou pokutu považuje také za rozpornou se zásadou

legitimního očekávání, jelikož s ohledem na předchozí rozhodovací praxi žalované má za to, že za totožná porušení byly ukládány pokuty v nesrovnatelně nižší výši. V této souvislosti poukazuje na přílohu k č. j. ČOI 461/18/0100 – počet kontrol za období 1. 1. 2017 – 31. 12. 2017, z něhož dle žalobkyně jasně vyplývá, že počet kontrol a celková výše pokut uložených subjektům s obdobným předmětem podnikání je nesrovnatelně nižší, než v případě žalobkyně. Odkazuje ještě na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 690/01 ze dne 27. 3. 2003 (N 45/29 SbNU 417) a zásadu předvídatelnosti postupu orgánů veřejné moci v něm formulovanou.

III. Shrnutí argumentace žalované

8. Žalovaná navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož ji považuje za nedůvodnou. Argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrvala po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba **není důvodná.**

Skutková zjištění

10. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí (neboť skutkové závěry správních orgánů žalobkyně nezpochybňuje), a to to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
11. Správní orgán provedl ve dnech výše uvedených v provozovnách žalobkyně (specifikovaných v napadeném rozhodnutí) kontroly ve smyslu zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole, a zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci. Celkem při devíti z nich zjistil nesprávné účtování zboží ze strany žalobkyně. Stalo se tak u 35 druhů zboží, přičemž celkový součet rozdílů deklarované a následně účtované ceny činil 2 866,95 Kč v neprospěch spotřebitele. Výše uvedené jednání žalobkyně skutkově nezpochybňuje. U jednoho zboží však uvádí, že toto bylo načteno na pokladně 2x chybou pokladní a nikoliv rozdílem ve skutečné a deklarované ceně.
12. Kontrolou ze dne 18. 8. 2017 v provozovně TESCO na adrese Dorných 404/4, 602 00 Brno, zjistil správní orgán porušení povinnosti podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 5a odst. 2 téhož zákona. Tohoto porušení se žalobkyně dopustila tím, že v dokumentu „Pokyny k obsluze a záruční list“ k jízdnímu kolu neuváděla jednoznačné informace (v záručním listu bylo uvedeno, že záruční lhůta činí 12 měsíců a díly vyměněné v rámci opravy jsou majetkem poskytovatele záruky, teprve na ústní dotaz inspektorů zaměstnankyně uvedla, že záruční doba je ve skutečnosti 24 měsíců).
13. Stejnou kontrolou ze dne 18. 8. 2017 zjistil správní orgán dále porušení povinnosti žalobkyně podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele tím, že v dokumentu „Pokyny k obsluze a záruční list“ k jízdnímu kolu v části „Záruční podmínky“ neinformovala spotřebitele řádně o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práv z vadného plnění (podmiňovala uplatnění reklamace předložením dokladu o koupi).

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

14. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech

však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Žalobkyně své námitky stran nepřezkoumatelnosti formulovala tak, že z rozhodnutí prvního stupně a napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých podkladů a z jakých důvodů jí správní orgán (a žalovaná se s tím ztotožnila) uložil úhrnnou pokutu ve výši 2 500 000 Kč.

15. K namítanému důvodu nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že této námitce nepřisvědčil. Správní orgán se podrobně zabýval odůvodněním výše pokuty, uložené žalobkyni. Konkrétně tak učinil na stranách 10. - 12. rozhodnutí prvního stupně. Z odůvodnění je zřejmé, jaké skutečnosti hodnotil správní orgán ve prospěch žalobkyně, a jaké naopak v její neprospěch. Vyjádřil se k podstatě spáchaných přestupků, jejich společenské škodlivosti a celkové výši rozdílu deklarované a účtované ceny. Uvedl, že pokuta byla uložena jako úhrnná při souběhu více přestupků, za něž bylo možno uložit pokutu až ve výši 5 000 000 Kč. Žalovaná se otázkou výše pokuty rovněž zabývala, a to na stranách 9. - 10. napadeného rozhodnutí, vyjádřila se ke své zavedené praxi a porovnávala uloženou pokutu s pokutami ukládanými v obdobných případech (s přihlédnutím ke skutkovým odlišnostem).
16. Soud tak uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí prvního stupně a napadeného rozhodnutí není důvodná, jelikož z obou rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých úvah byla pokuta uložena.

Zproštění se odpovědnosti za přestupky

17. K námitce žalobkyně o zproštění se odpovědnosti za spáchané přestupky uvádí soud následující. Odpovědnost právnické osoby je v oblasti veřejného práva koncipována převážně na principu objektivní odpovědnosti. Zákon o ochraně spotřebitele nevyžaduje pro vznik odpovědnosti za žalobkyní spáchané přestupky zavinění. Ke vzniku odpovědnosti tak postačuje, jsou-li naplněny zákonné znaky přestupku bez nutnosti prokazovat formu zavinění odpovědného subjekt (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007 - 59, č. 1533/2008 Sb.). To, že zákonné znaky přestupků byly naplněny, žalobkyně nezpochybňuje. Nemůže ani zpochybnit zavinění, jelikož jde o objektivní odpovědnost. V této souvislosti tak soud chápe argumentaci žalobkyně tak, že se žalobkyně domnívá, že splnila podmínky liberace podle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
18. Žalobkyně v řízení nerozporuje, že právě ona je osobou odpovědnou za přestupek podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Bylo v této situaci na žalobkyni, aby prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které na ni lze požadovat, aby vzniku deliktu zabránila. Žalobkyně však pouze obecně konstatovala, že může docházet ke krádežím cenovek a jejich následně výměně zákazníky. Toto své tvrzení však ničím nepodpořila. I kdyby soud připustil, že k takovému jednání skutečně může ojediněle docházet, nemůže

se žalobkyně do budoucna plošně zbavit odpovědnosti za tento druh přestupku uvedeným (ničím nepodloženým) tvrzením. Žalobkyně dále odkázala na to, že provádí se svými zaměstnanci školení, aby nedocházelo k chybám v oceňování zboží. Žalobkyně však toto tvrzení pouze obecně uvedla v textu žaloby, aniž by uvedené školení jakkoliv specifikovala, např. předmětem školení, daty, docházkovými listinami apod. Ani pravidelné školení zaměstnanců navíc nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí ve smyslu § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015 - 27).

19. Námitka žalobkyně, že se jednalo či mohlo jednat o pochybení jednotlivých zaměstnanců, je rovněž nepřiléhavá. Žalobkyně je povinna organizovat své podnikání takovým způsobem, aby dostála všem svým zákonným povinnostem. To platí i v rovině personální. Za chování svých zaměstnanců nese žalobkyně odpovědnost, a pokud pochybil její zaměstnanec, toto pochybení je v rovině zákona o ochraně spotřebitele pochybením žalobkyně samotné. Ve vztahu k námitce, že chybovost je v podstatě nulová, soud v první řadě uvádí, že žádnou minimální míru chybovosti zákon o ochraně spotřebitele neobsahuje. Žalobkyně posuzuje míru chybovosti pouze ze svého pohledu ve vztahu k množství nabízeného zboží a závažnost celkové újmy posuzuje z pohledu svých tržeb. Reálnější je však posoudit míru chybovosti ve vztahu ke každému jednotlivému nákupu. Nesprávně účtované částky byly ve vztahu k celkové hodnotě nákupu v těchto poměrech: 0,1 %, 17,3 %, 30 %, 3,8 %, 12,5 %, 1,2 %, 8,2 %, 4,5 % a 19 %. Optikou jednotlivých zákazníků, většinou fyzických osob, a jejich omezeného rozpočtu tak míra chybovosti v těchto případech představovala poměrně značné částky. Zejména soud poukazuje na kontroly ze dnů 4. 10. 2017, 5. 10. 2017, 24. 10. 2017, 8. 11. 2017 a 27. 11. 2017, neboť v těchto případech se rozdíl mezi chybně účtovanou a deklarovanou částkou pohybuje okolo 10 % a více z celkové hodnoty nákupu. U kontrol ze dnů 4. 10. 2017 a 27. 11. 2017 tento rozdíl představuje pětinu celkové hodnoty nákupu, u kontroly ze dne 24. 10. 2017 představuje tento rozdíl dokonce třetinu hodnoty celého nákupu. Soud nesdílí názor žalobkyně, že by se jednalo o bagatelní částky či akceptovatelnou míru chybovosti. Žalobkyně uvádí, že špatné účtování může poškodit i ji samotnou, jelikož bude účtována menší částka, než která je deklarována. K tomu však v této věci nedošlo. Z projednávaných kontrol a předloženého správního spisu vyplývá, že jednotlivé položky byly účtovány správně nebo v neprospěch spotřebitele. V neprospěch žalobkyně nebyla účtována ani jedna položka a námitka žalobkyně se tak jeví jako ryze účelová. Množství nabízeného zboží, na které žalobkyně odkazuje, ji nemůže zbavit odpovědnosti. Je na žalobkyni, aby své podnikání organizovala takovým způsobem, aby nedocházelo k porušování právních povinností i při rozsáhlém sortimentu. Množství nabízeného zboží je ostatně zcela svobodným rozhodnutím žalobkyně a nelze jej použít jako liberační důvod a ani jako polehčující okolnost.
20. Ve vztahu k přestupkům podle § 24 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele, tedy vztahujícím se k záručním podmínkám jízdního kola, uvádí soud, že v této věci se žalobkyně pokouší liberovat tím, že chybné informace týkající se práv z vadného plnění uvádí výrobce jízdního kola a dále, že správnou informaci o záruční době poskytla ústně.
21. Přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele se může dopustit pouze prodávající. Povinností prodávajícího je podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele řádně informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného

plnění. Tato povinnost tak netížila výrobce jízdního kola, nýbrž právě žalobkyni. Pokud jsou v dokumentu, který je přiložen k jízdnímu kolu prodávanému žalobkyní, nejednoznačné informace k uplatnění práv z vadného plnění, je toto jednání přičitatelné žalobkyni jako prodejci. Ke stejnému závěru dospěl soud i ohledně přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán dovodil přičitatelnost jednání žalobkyni z § 4 odst. 4 a § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, které, stručně řečeno, chrání spotřebitele v souvislosti s rozhodováním o koupi tím, že regulují jemu poskytované informace. Ve vztahu k uvedenému jízdnímu kolu spotřebitel činí rozhodnutí o koupi vůči žalobkyni, která tak porušila svou povinnost, pokud uvedla informace podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele nejasným, nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem. To, že ústně sdělená informace o záruční době byla poskytnuta v souladu se zákonem, může mít vliv na určení výše pokuty. Nicméně na odpovědnosti žalobkyně to nemůže ničeho změnit. Jak totiž správně uvedla žalovaná, spotřebitel na základě chybných informací může na uplatnění reklamace zcela rezignovat (např. kvůli ztrátě prodejního dokladu, který je dle záručních podmínek jediným dokladem, na jehož základě vzniká nárok na provedení opravy). Správně ústní sdělení záruční doby měl dle soudu považovat správní orgán za polehčující okolnost. Nicméně tuto vadu zhojila svým rozhodnutím žalovaná, která tuto okolnost za polehčující považovala, ovšem současně uvedla, že v neprospěch žalobkyně posoudila objem nesprávně poskytnutých informací ve smyslu § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Byť se jedná o poměrně stručné vyjádření, žalovaná se s touto námitkou žalobkyně vypořádala a soud se s ní ztotožnil.

Zákonnost uložené pokuty

22. Po zhodnocení zákonnosti uložené pokuty dospěl soud k závěru, že tato byla uložena v souladu se zákonem. Předmětem posouzení ze strany soudu je primárně to, zda byla pokuta uložena v zákonem stanoveném rozmezí a zda je řádně odůvodněna. Uložená pokuta je výrazem volného uvážení správního orgánu a soudní přezkum je ve velké míře omezen. Nejvyšší správní soud konstatoval, že ukládání pokut je výrazem diskrečního práva správního orgánu, přičemž tato oblast je soudní kontrole podrobena pouze tehdy, pokud správní orgán při ukládání pokuty překročil meze uvážení, vybočil-li z nich nebo dokonce volné uvážení zneužil (rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36).
23. K posuzování zákonnosti uložené pokuty se nyní rozhodující senát zdejšího soudu obsáhle vyjádřil v jiné věci žalobkyně, a sice v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 30 A 85/2018 - 158. V podrobnostech tak soud na tento rozsudek odkazuje. Zejména vycházel z předchozí bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu (např. již citovaný rozsudek NSS č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014 - 58) a Ústavního soudu [nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2020 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.)]. Při posuzování zákonnosti uložené pokuty soud zkoumá, zda správní orgán zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jsou jeho úvahy racionální, ucelené, koherentní, logické a zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil. Dále je samozřejmě důležité, zda není uložena pokuta pro subjekt likvidační.
24. Úvahy správního orgánu a žalované naplňují všechna uvedená kritéria. Správní orgány při ukládání pokuty postupovaly v souladu s § 35 a násl. zákona o odpovědnosti

za přestupky. Z rozhodnutí prvního stupně jasně vyplývá, že správní orgán nejdříve vyložil objekt přestupků (chráněný zájem) a to i s odkazem na možnou výši uložené sankce (do 5 mil. Kč). Přihlédl k závažnosti přestupků, intenzitě protiprávních jednání, způsobu jejich spáchání a k jejich následkům a okolnostem, za nichž byly spáchány. Dále přihlédl k recidivě žalobkyně a také k tomu, že spáchala více přestupků v souběhu, uplatnil proto zásadu absorpční. Všechny přestupky žalobkyně považovaly správní orgány za nedbalostní. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí vypořádala další námitky z odvolání žalobkyně.

25. Žalobkyně nyní nesouhlasí s tím, že jí správní orgány přičetly k tíži dřívější potrestání, jelikož stejné přestupky byly v minulosti spáchány na jiných provozovnách žalobkyně. Tuto obranu považuje soud za ryze účelovou. Žalobkyně je z hlediska správního trestání jediným subjektem, množství provozoven je jejím vlastním obchodním rozhodnutím a na její právní odpovědnost to nemá žádný vliv. Nadto žalovaná na str. 3 svého vyjádření k žalobě poukazuje na některá předchozí rozhodnutí o pokutách uložených žalobkyni, v nichž se jednalo o chybné účtování cen na stejných provozovnách jako v nynějším případě.
26. Ve vztahu k porušení povinnosti podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, tedy k nesprávnému účtování, uvedly správní orgány, že spotřebitel oprávněně a zcela samozřejmě předpokládá, že jím vybrané zboží bude účtováno za ceny, se kterými byl seznámen v okamžiku nabídky, tedy cena uvedená u zboží na regále. V neprospěch žalobkyně správní orgány posuzovaly zejména procentuální vyjádření nesprávného účtování, výše přímé újmy a možnost její odstranitelnosti, procentuální vyjádření nesprávného účtování u jednotlivých výrobků (předražení o 100 % až v 5 případech) a také dřívější sankcionování za tentýž přestupek. Ve prospěch žalobkyně hodnotily spolupráci žalobkyně, kterou napomohla k efektivnímu a hospodárnému průběhu kontrol, jak vyplývá ze str. 11 rozhodnutí o pokutě.
27. Ve vztahu k porušení povinností podle § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, uvedly správní orgány, že spotřebitelé dokonale neznali svých práv mohli utrpět majetkovou újmu, pokud by na základě nejednoznačných informací např. rezignovali na uplatnění práv z vadného plnění. Způsob a následek tohoto přestupku považoval správní orgán za obvyklý, žalovaná k tomu dodala, že ve prospěch hodnotila i ústně podanou správnou informaci o záruční době.
28. Konečně ve vztahu k porušení povinností podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele správní orgán uvedl, že spotřebitelé dokonale neznali svých práv z vadného plnění mohli na jejich uplatnění rezignovat, neboť mohli nabýt dojmu, že při nesplnění podmínek svá práva pozbývají. Následek a způsob spáchání přestupku považoval správní orgán za obvyklý, žalovaná k tomu dodala, že v neprospěch hodnotila objem nesprávně poskytnutých informací.
29. Soud tak k této námitce uzavírá, že úvahy správních orgánů při určení výše pokuty ob stojí. Správní orgány dostatečně a úplně zohlednily zavinění žalobkyně, závažnost spáchaných přestupků, způsob jejich spáchání, následky a okolnosti, za nichž byly spáchány. Není sporu o tom, že pokuta byla uložena v zákonném rozmezí do 5 000 000 Kč. Za důležitou okolnost považovaly správní orgány výši újmy, způsobené spotřebiteli (2 866,95 Kč), jakož i souběh více přestupků. Námitce, že uložená pokuta je v rozporu s dosavadní praxí správních orgánů a porušuje tak zásadu legitimního očekávání, soud nepřisvědčil.

Žalobkyně svou námitku opírá o přiložený seznam s porovnáním výše ukládaných pokut. Z této přílohy však soud nedokáže dostatečně posoudit, zda uložená pokuta vybočuje ze zavedené praxe správních orgánů. Seznam totiž pouze vyjadřuje kusé informace bez vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem. V této souvislosti soud považuje za relevantní rozhodnutí, na která odkazuje žalovaná ve svém vyjádření k žalobě a na str. 9 napadeného rozhodnutí. Tak např. v rozhodnutí ze dne 15. 3. 2018, č. j. ČOI 164939/17/O0100/3000/17/18/HI/Št, byla uložena úhrnná pokuta ve výši 1 700 000 Kč pro porušení povinnosti podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, přičemž nesprávné účtování se týkalo 19 výrobků s rozdílem 1 715 Kč. Nebo v rozhodnutí ze dne 10. 1. 2018, č. j. ČOI 131431/17/O100/3000/17/18/HI/Št, byla uložena pokuta úhrnná pokuta ve výši 1 245 000 Kč pro porušení povinnosti podle § 3 odst. 1 písm. a) a c) zákona o ochraně spotřebitele, přičemž nesprávné účtování se týkalo 58 výrobků s rozdílem 1 310,10 Kč. Po zhodnocení dosavadní praxe správních orgánů má soud za to, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvního stupně v tomto směru nejsou excesem. Je zřejmé, že při ukládání pokuty při nesprávném účtování je klíčovým faktorem rozdíl ceny deklarované a skutečně naučované. Rozdíl v nyní řešeném případě činil částku 2 866,95 Kč, což je oproti uvedeným rozhodnutím prakticky dvojnásobek.

30. Soud dospěl k závěru, že pokuta byla v napadeném rozhodnutí uložena v souladu se zákonem a je přiměřená okolnostem projednávaného případu.

Moderace uložené pokuty

31. Co se moderace uložené pokuty týká, soud postupoval podle § 78 odst. 2 s. ř. s. a hodnotil, zda není uložená pokuta zjevně nepřiměřená. Jak již soud konstatoval výše, není jeho úlohou hledat ideální výši pokuty. Moderační právo soudu je vyhrazeno pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání, s návazností na majetkové poměry postihované osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016 - 26). Soud tedy uzavírá, že může zasáhnout do uvážení správního orgánu a moderovat pokutu, pouze pokud je zjevně nepřiměřená (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 9 As 55/2017 - 93), přičemž „běžná“ nepřiměřenost zpravidla zásah soudu do správního uvážení neodůvodňuje.
32. Soud dospěl k závěru, že uložená pokuta není zjevně nepřiměřená a proto nepřistoupil k její moderaci. Výše uložené pokuty dle soudu odpovídá skutkovým okolnostem případu i závažnosti přestupkového jednání žalobkyně. V této souvislosti soud poukazuje na své výše uvedené závěry k přestupkovému jednání žalobkyně. Je nutné připomenout, že pokuta musí představovat znatelný postih majetkové sféry delikventa a musí obsahovat i represivní složku. Pokud by tomu tak nebylo, postrádala by pokuta smysl. S ohledem na celkový rozdíl v účtování, souběh přestupků, recidivu žalobkyně a ukládané pokuty v obdobných případech nepovažuje soud pokutu ve výši 50 % ze zákonného rozmezí za zjevně nepřiměřenou.

V. Náklady řízení

33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobkyně před soudem neuspěla (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou),

proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. 10. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu